

DE FOTOGRAAF VAN DE ZEE

Niet alleen in Oostende doch over geheel het land is hij bekend als de betere fotograaf. Zijn naam is Roland Muller. Te Oostende kent eenieder hem als «foto Roland». Sinds jaar en dag is hij op pad met fototoestel en flitsapparaat. Aanvankelijk was hij vooral persfotograaf en freelance reporter nadien werd hij studiofotograaf en thans is hij ook nog de kunstfotograaf van de zee.

Een boeiend verhaal over een boeiend man.

Zijn op doek gebrachte foto-opnames van de zee zijn werkelijk pareltjes van kunstfotografie. Foto's die bijna schilderij zijn geworden of omgekeerd.

Gepassioneerd als hij is door de zee bleef dit zijn uitverkoren thema. Het resultaat daarvan zijn stuk voor stuk prachtige natuuropnames gemaakt aan onze kust.

Golven die wild uiteenspatten tegen een dijkplooiing, het staketsel onder een dreigende lucht, een eenzame meeuw die de vloedlijn volgt, een zitbank die zomaar zitbank staat te zijn op de zeedijk, twee mensen op een verlaten strand, winterse zonsopgangen of windstille zomerdagen enz... Pure kunst is de fotografie van die man. Nergens gebruikt hij daarbij speciale lenzen of kleurfilters. Liever wacht hij op het geschikte moment om de unieke natuurlijke kleuren vast te leggen op film. Veel van die sfeerfoto's werden genomen tijdens stormweer aan zee. Dan veranderen de kleuren van het licht, de lucht en de zee vaak heel snel. Iedere kunstfoto door hem gemaakt is daarenboven uniek. Nooit wordt van eenzelfde opname meer dan een doek gemaakt.

Naast kunstfotograaf was Roland Muller tevens één van de bekendste persfotografen aan onze kust. Hij werkte daarbij niet enkel voor lokale en nationale bladen maar werd ook zeer geregeld aangezocht door United Press voor het maken van exclusieve foto reportages.

In al die tijd bleef Roland echter ook de sympathieke fotomaker bij huwelijken, banketten en eeuweesten en dat is hij nog steeds. Over zijn ontmoeting met de vele Kursaalvedetten zoals Greco, Fernadel, Brel, Armstrong, Aznavour... hebben we het in een ander nummer.

Amper tien jaar oud

Hij is een rijzige man van mocillijk te schatten leeftijd. Het type van de tot rust gekomen avonturier. Zijn avontuur was dan de persfotografie waarvoor hij steeds in de weer was. Altijd op pad, dag en nacht, bij weer en wind.

Roland Muller was amper tien jaar oud toen hij reeds gebeten bleek door de mi-

Roland, de fotograaf van de zee.

crobe van het fotograferen. Met een oud fototoestel - een kodak pockettoestel van 1916 - dat hij gekregen had van zijn grootmoeder deed hij niks anders dan foto's maken. Thuis, op school, al spelende, hij had steeds zijn fotoapparaat op zak.

Later prutste hij zichzelf een vergroter in elkaar om zijn foto's zelf te kunnen ontwikkelen. Om de foto's te kunnen fixeren gebruikte hij gewoon keukenzout. Ze sloegen achteraf wel blauw uit maar het ging.

Al waren zijn ouders aanvankelijk wel opgetogen over de belangstelling van hun

zoon, dat waren ze minder toen hij achteraf te kennen gaf er zijn beroep van te willen maken. Zijn moeder wou dat hij onderwijzer werd en zijn vader zag hem reeds als kapitein op de mailboot.

Dus trok Roland toen hij achttien jaar oud was naar de Zeevaartschool te Antwerpen. Niet voor lang echter, want toen hij op een gegeven moment een aankondiging onder de ogen kreeg waarbij een Brussels fotograaf een leerjongen vroeg was zijn beslissing vlug genomen.

«De fotograaf monsterde me met enige argwaan en waarschuwde dat ik maar 50 frank per dag zou verdienen. Ik vond het

best en toog meteen aan de slag. Na veertien dagen verdiende ik reeds 100 frank per dag. Inmiddels leerde ik alles van het vak. Ik was erg leergierig. Toen de Brusselse fotograaf op zeker moment besloot een Studio Hollywood op te zetten op de Boulevard Anspach vroeg hij mij als garant. Ik moest er mensen fotograferen in allerlei Hollywood toestanden. Dat was toen erg in de mode. Twee jaar ben ik daar blijven werken.»

Nadien deed Roger Muller zijn legerdienst om uiteindelijk terug aan de kust te belanden.

Free lance fotograaf

Ook tijdens zijn legerdienst bleef Roland op de allereerste plaats fotograaf. Met zijn Leicatoestel nam hij alle mogelijke zaken. Hij maakt foto's van soldaten op oefening, in de kantine, op wacht, met hun liefje, afzwaaiend.

Na zijn legerdienst omstreeks 1949 trefte we hem in de zomer aan in de Panne alwaar hij moniteur is in de Club Dauphin. Tussendoor maakt hij echter kiekjes van de kinderen en de vele toeristen op het strand en de zeedijk.

Van het één komt het ander en Roland maakt ook reportages van miss-verkiezingen aan zee, hij volgt het gaan en komen van vedetten aan de kust en hij wordt zelf ook opgemerkt.

In die tijd was de persfotografie nog ouderwets en weinig dynamisch.

Bij le Soir en La Dernière Heur was men bijgevolg niet weinig blij dat er daar aan de kust een jonge freelance fotograaf zat. Ook de lokale pers deed in toenemende mate beroep op «Foto Roland». Ja, zelfs United Press vroeg hem als exclusief fotoreporter aan onze kust.

Zonder er zelf ooit bij stil te staan was Roland freelance persfotograaf geworden. Ooit werd hij op het politiecommissariaat ontboden omdat hij geen handelsregister had.

«Ik was daar nooit blijven bij stilstaan. Ik werkte alsmaar door. Ik kon gewoon niet anders dan fotograferen. Het vastleggen van momenten... van dingen van alledag... van belangrijke en minder belangrijke dingen... van bekende en gewone mensen... van plezierige en minder plezierige zaken dat was mijn beroep geworden. Ik was altijd op stap met mijn fototoestel en flash.

De journalisten noemden mij «dag en nacht» omdat ze wisten dat ze altijd beroep op mij konden doen. Op mijn visitekaartjes stond ten andere «24 uur op 24». Ik stond altijd klaar, hetzij voor een brand, een ongeval, een moord, een gouden bruiloft, een vedette die naar Oostende kwam, één of ander banket, een voetbalwedstrijd of een drukke zomerdag aan zee...»

Dat je met journalisten maar nooit weet ondervond Roland Muller eveneens meer dan een keer. Iets waar er achteraf toch wel flink om gelachen werd waren twee foto's die in een lokaal weekblad geplaatst werden maar eigenlijk niet bij elkaar hoorden.

«De journalist Raymond Huylmand was op zekere dag bij mij gekomen om een foto op te halen van een miss-verkiezing. Op mijn bureau lag er ook nog een foto van een bruiloftsfeest. Allemaal deftige heren in smoking. Raymond Huylmand vond die foto zo mooi dat hij vroeg om ze mee te hebben. Ik had geen bezwaar. Tot de volgende week echter. Op de voorpagina van dat weekblad stonden namelijk de foto van de miss verkiezing en van die heren op dat bruiloftsfeest onder elkaar. Bovenaan stond de tekst: «Heren, de meisjes wachten op U.» Ik werd nog dezelfde dag ontboden bij de rijkswacht, de familie had klacht ingediend wegens smaad. Maar achteraf heeft iedereen toch gelachen.»

Als we peilen naar dramatische gebeurtenissen in zijn loopbaan van persfotograaf dan weet Roland Muller er heel wat op te sommen. Maar voegt hij er aan toe; «In die tijd gingen persmensen veel omzichtiger te werk dan heden ten dage. We waren veel discreter. Er werden nimmer foto's gepubliceerd die de familie achteraf konden schokken.»

Studio- en kunstfotografie

Persfotograaf is een boeiend maar erg veeleisend beroep. Altijd ben je op pad of bezig met het ontwikkelen van foto's. Je moet altijd klaar staan.

In 1964 besloot Roland er mee op te houden. Hij vestigde zich toen als studiofotograaf in de Christinastraat te Oostende. Maar je kunt het zo tussen zijn woorden door horen. Eigenlijk is hij altijd een

beetje pers-fotograaf gebleven.

Toch zou hij in 1966 definitief overschakelen op studio-fotografie. En in enkele jaren tijds raakte hij definitief bekend als de Oostendse topfotograaf. Huwelijksreportages, portretten, reclamewerk, gouden bruiloften, banketten, kunstwerken fotograferen, men deed in toenemende mate beroep op «foto Roland».

Inmiddels kreeg zijn kunstfotografie ook zo'n belangstelling dat hij besloot om regelmatig van zijn werk in zijn studio tentoon te stellen.

«Ik had nooit gedacht ooit mijn brood te kunnen verdienen met kunstfotografie. Wel heb ik altijd dergelijke foto's gemaakt. Ik hou van de natuur en ben nu eenmaal gepassioneerd door de zee.»

Als je zijn foto's van de zee bekijkt dan heb je als buitenstaander al vlug de neiging om te vragen of het geen schilderij is. De kleuren bijvoorbeeld die zijn effenaf prachtig. Toch zijn ze een natuurgetrouwe weergave. Het zijn momentopnames van de zee. De zee op een prachtige zomerdag of bij vliegende storm. De steeds veranderlijke zee, grijs-groen of smaragdblauw met lichten gaande van maritiem blauw tot okergeel. «Onze Noordzee» en daar laat de talentvolle fotografie van Roland geen moment twijfel over bestaan.

CW.

Noordzee Magazine

*Hedendaagse
berichtgeving over
kust- en hinterland*

Driemaandelijks tijdschrift